

kan vi med fuld Fortrøstning afvente Resultaterne. Saa skal det nok vise sig, at Sagen bliver ordnet paa tilfredsstillende Maade, og jeg er glad ved, at der allerede er paatænkt Skridt i den Retning.

Til sidst skal jeg nævne endnu en Ting, som mange i vor Landsdel har deres Opmærksomhed henvendt paa, men som det maaske kan være ret vanskeligt at faa ordnet paa tilfredsstillende Maade — jeg tænker paa Overfarten til Sild. Det har været saadan i flere Aar, ja, i temmelig lang Tid, ogsaa før Krigen, at Overfarten til Sild gik over Tønder og Højer med Dampskibsforbindelse til Sild, og Overfartsforholdene fik efterhaanden en ret stor Betydning, idet Badestederne paa Sild blev meget benyttet af Folk Syd fra. Ja, de blev saa stærkt benyttet, at den preussiske Regering og Jernbaneforvaltning fandt Overfartsforholdene ganske utilfredsstillende. Man var i alt for høj Grad afhængig af Ebbe og Flod, Indsejlingen til Højer og til Havnen paa Sild var ikke tilfredsstillende for den stærke Trafik, der efterhaanden udviklede sig, og der blev derfor af den tyske Regering i den preussiske Landdag fremlagt et Forslag om at bygge en Dæmning over Vadehavet fra Dagbøl over til Morsum paa Sild. Man stillede ikke alene Forventninger til denne Dæmning i Henseende til Samfærdsel, men man forventede ogsaa, at Tilslikningen af Marskland skulde fremmes i høj Grad ved et saadant Anlæg. Sagen blev behandlet og vedtaget af Landdagen, og man stod paa Springet til at skulle sætte Anlægget i Værk 1914, da Krigen kom og forstyrrede dette som saa meget andet. Nu er Forholdet det, at skønt de preussiske Myndigheder altsaa ansaa Forholdene ved Overfarten over Tønder og Højer med Dampskib til Sild for ganske utilfredsstillende, er man foreløbig endnu henvist til at benytte denne Forbindelse, og der er jo her vist stor Imødekommenhed fra dansk Side, idet man har tilladt, at tyske Badetog er ført igennem paa den danske Banestrækning til Højer uden Toldrevision, idet man har plomberet Vognene. Man har altsaa kunnet rejse for saa vidt uhindret af Told eftersyn, og efter at Badesæsonen er ophørt, har man fra dansk Side strakt sig saa vidt, at man har tilladt, at tyske rejserende kan passere Danmark uden Toldrevision, idet de bliver anbragt i særlige Vogne, der da bliver plomberet i Tønder. Men jeg ser en Fare for det nabovenlige Forhold i den Ordning. Vi fra dansk Side maa absolut ønske at opnaa og bevare et

nabovenligt Forhold til Tyskland. Det har vi ønsket før Verdenskrigen, og det er naturligt, at vi gør det ogsaa efter. Men naar man læser de Skildringer, Forfatteren Valdemar Rørdam har sendt et Hovedstadsblad om sine Indtryk af disse Forhold dernede, saa kan man ikke andet end faa et stærkt Indtryk af, at her ligger en Fare netop for det nabovenlige Forhold. I disse Artikler refererer Rørdam Samtaler, som føres af de rejserende, der kommer Syd fra og maa passere den danske Jernbanestrækning i de plomberede Vogne, og som viser, at man føler dette som en Mangel, som en Indskrænkning, ja, at man næsten føler det som et Krav, man fra tysk Side kan stille, at dette her maa ordnes paa en anden Maade, og det er jo naturligt — eller unaturligt —, at saa er det Danmark, det kommer til at gaa ud over. Det kan let efterhaanden komme til at vække alt for stor Misnøje Syd for Grænsen. Der kan fremkaldes Stemninger, som vanskeliggør det nabovenlige Forhold, og vi er derfor mange i de sønderjydske Landsdele, der meget ønsker at faa disse Forhold ordnet paa en mere tilfredsstillende Maade. Naar selv den preussiske Regering i sin Tid fandt Overfartsforholdene utilfredsstillende og allerede den Gang havde planlagt en Forbindelse ved en Dæmning, saa kan man gaa ud fra, at den staar paa det samme Standpunkt endnu, og vi billiger fuldt ud, at man fra dansk Side stiller sig saa imødekommende, som det er muligt. Men vi maa for det nabovenlige Forholds Skyld dog udtale Ønsket om, at man fra dansk Side ikke lader disse foreløbige Foranstaltninger blive af Varighed, at man tilstræber at opnaa en endelig og tilfredsstillende Ordning, og jeg kunde tænke mig, at man fra dansk Side kunde gaa med til, at man tillod, at denne foreløbige Form blev bestaaende for en kortere Tid, for en Tid, der var passende for Nabolandet til at ordne sig under de nye Forhold. Det skal vi aldeles intet have imod, og jeg vil gerne bede den højtærede Udenrigsminister om at overveje dette Forhold grundigt og være medvirkende til at fjerne denne Fare for det nabovenlige Forhold, som jeg ser deri.

Idet jeg haaber, at det maa lykkes den højtærede Udenrigsminister at naa et godt Resultat paa dette Omraade, ligesom ogsaa, at det maa være muligt for de øvrige Ministerier at imødekomme Ønskerne paa de øvrige Punkter, jeg har